

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОРГАН НА БЪЛГАРСКИЯ ПРАВОСЛАВЕН ЦЪРКВА
ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

Негово Светейшество Димитрий I, Архиепископ на Константинопол
— Новия Рим и Патриарх Вселенски

ПОСЛАНИЕ — ОТГОВОР

на Св. Синод на БПЦ на известителната грамота на Вселенската Патриаршия

До Негово Светейштво Димитрий,
Архиепископ на Константинопол — Новия
Рим и Патриарх Вселенски,
Истанбул

Ваше Светейштво, възлюбени събрате и съслужителю, с любов в Господа Христа най-сърдечно Ви приветствуваме.

Получихме и с голяма радост прочетохме известителното Ваше послание за избранието Ви и за интронизацията Ви на всецеления апостолски вселенски патриаршески престол, като приемник на Божия водач на преставения се в Господа бедежит иерарх на светата Божия църква блаженнопочиналия светейши вселенски патриарх Атинагорас I.

Ние лично и Св. Синод на Българската православна църква присягаме с благодарение към Господа изразената от Ваше достойнство Светейштво готовност за братолюбиво общение и пребыване в благоплодно единение с Предстоятелите на светите Православни църкви. На тази Ваша вяра ние, като имаме за неизбедна опора евангелските любов и учение и като се ръководим от думите на светия апостол: „Имайте един мисли, като имате една и съща любов, и бъдете еднодушни и едноумислени“ (Филип. 2:2), се откълкваме с братска общ и преданост.

Откълкваме се още с дълбока и искрена радост на братогорното и благословено Ваше желание да не покажете сили и грижи, като Предстоятели на всецеления Вселенски престол, за напредъла на делото по подготовката и свикването на бъдещия велик всеправославен събор, който ще бъде продължение на апостолската традиция за решаване на възникналите общоцърковни въпроси със сборническия глас на цялата света Православна църква.

Изпълнение с духа на всеправославното еднодушие и единумислие, ние също така върваме в добрите резултати от ста-

ранията за постигане на междухристиянско единство и установяване на изкуменническо сътрудничество, за което Ваше възлюбено Светейштво желае с Божия помощ да се потруди и да отладе сили за отстояване и творческо развиване на всеправославната вяра в сложните взаимоотношения с другите църкви в света.

В съответствие с евангелските принципи за мир и блага воля сред хората ние приветствуваме изказаните от Ваше Светейштво пожелания за успех в съвременното обществено служение на църквите. В своята благословена миротворна мисия те имат велика цел: да служат за установяване на братство и любов между народите, за доверие, добра воля, разбирателство и хуманни отношения; непрекъснато да възрождават отдалените народи и държави да засилят всички възможни форми за благоплодно взаимодействие и сътрудничество, като същесърмеево и у себе си утвърждават зарадо единение и дух на любов и миротворство.

Молитвено пожелаваме на Ваше Светейштво благодатни сили за многократно плодотворно и благословено от Бога служение на Вселенския патриаршески престол, за светло възрастване и възвеличаване на Божията църква и за укрепване единенето на християните в света.

Като Ви прегръщаме, приветствуваме Ви отново и се поръчваме на светите молитви на Ваше Светейштво.

† МАКСИМ
Патриарх Български

София, 20 септември 1972 г.
№ 330

Избор и интронизация на Негово Светейштво Вселенския Патриарх Димитрий I

Новият Вселенски Патриарх Димитрий I, син на цариградските Панайот и Ирина, се е родил в Цариград през 1914 г. и се наричал Димитрий Панадопулос. Учил в гръцко училище, в средното си образование завършил във франско-гръцки лицей в Галата (Цариград). През 1931 г. постъпил в Халкодонското висше богословско училище, което завършил през 1937 г. Веднага бил ръкоположен за дякон и назначен на една от цариградските гръцки църкви. През 1937—1938 г. бил назначен за проповедник в Едеската митрополия (Гърция). Възврал се отново в Цариград, през 1942 година той бил ръкоположен за свещеник и назначен на енорийска служба в храма „Св. Апостоли“ в един от крайните квартали

на града, наречен Ферикой. През 1945 г. той бил назначен за свещеник на гръцката община в Телеран (Персия) и преподавал старогръцки език в Иранския столичен университет. През 1950 г. отен Димитрий бил назначен за предстоятел на храма „Св. Апостоли“ във Ферикой, където послужил цели 14 години. През 1964 г. той бил ръкоположен за епископ и назначен за викарен на Цариградския архиепископ за перферията „Татавла“ (един от крайните квартали на града). На 15. II. 1972 г. бил избран за митрополит на островите Мифос и Тенедос, където го сварила новият избор.

Док. прот. Бл. Чифлянов

Постоянният Свети Синод на Вселенската Патриаршия избра на 16 юни 1972 г. за наследник на Блаженнопочиналия Цариградски Патриарх Атинагорас Митрополита на Имброс и Тенедос, Димитрий.

Постоянното присъствие било съставено от петнадесет митрополити, членове на Светия Синод. Изборът е преминал в две фази чрез тайно гласоподаване.

Най-напред, след светлата Литургия, постоянният Свети Синод се е събрал под председателството на Халкодонския митрополит Мелитон в официалната зала на Патриаршеската палата и е съставил една листа от трима кандидати. В тази листа са фигурирали имената на Еврейския митрополит Николай, Колоновския митрополит Гавриил и Митрополита на Имброс и Тенедос, Димитрий. След това в специално шестина Синодалните архиереи са се отпразнели за Патриаршеската катедралата „Св. Вяч. Георги“. Квионическият избор, бил извършен в Светия Олтар, Всеки митрополит от отделно, поставяйки бюлетината върху Светия Престол, написал името на един от кандидатите по свой избор. Избирателната урна била поставена на „Горното място“, пред Патриаршеския

трон. Тя била отворена пред народа, който изпълнявал Катедралния храм. От 15 гласували 12 гласа били дадени за Имброския и Тенедоския митрополит Димитрий и три гласа за Еврейския митрополит Николай.

Интронизацията на новия Архиепископ на Константинопол — Новия Рим и Патриарх Вселенски Димитрий I се е състояла на 18 юни 1972 г. На тържеството са присъствували всички иерарси на Вселенския трон, установени в Турция, представители на други църкви, представител на турските власти и членове на дипломатическото тяло.

Първият по ранг митрополит, Халкодонският Мелитон, е връчил на Патриарха Архиепископския жезъл, а Аполонаическият епископ Константин го приветствувал от името на епископата. По време на тържеството новият Патриарх е произнесъл своето тронно слово.

На 21 юни 1972 г. Вселенският Патриарх Димитрий I е отпразнил едно послание до епископите на Вселенския трон, с което го утвърдил официално, съгласно традицията, за избранието му от постоянния Свети Синод и за интронизацията му.

В това послание между другото се казва: „Нашето служение ще бъде служение на самоотверженост за светата Църква и служение на любовта. Всякога бдителни на своята божествена стража, изпълнение с любов към всички и най-вече към нашите вестенци събрати оти, ние желаем всякога да решаваме и изпълняваме това, което е най-полезно за нашата църковна действителност, и съдружие и тясно сътрудничество с възлюбените в Христа братя, Високопросвещените митрополити. Ние ще имаме винаги пред очите си една шеца: прогресът, издръжливостта и спасението в единството на Църквата; опазването, укрепяването и славата на този вестенци. Велеският трон, който е получава своето високо почитание и издигане посредством постановления на Велеския събор; добил е претяж пред света, сподобил се е с многовековна история, пълна със славни битки на самоотвержени мъченици в служение на християнската цивилизация.“

Ние, братя, продължава Светишният Патриарх, които водите и управлявате подданиците на Велеския трон диоцези, работейки грядиво и вайкайки всичките си старания за благосъстоянието в епархиите и доброто на паството, за което Светият Дух ви е поставил епископи, за да се усъвършенствувате в духовните дела на светата ни православна вера... помощите ни в старанията, за да можем да изпълним пред Бога в Църквата своя дълг.“

„Ние пък ви уверяваме, че за всички ваши нужди ще срещнете от наша страна разбиране и братска любов, та Светият ни Престол да се представи достоен за уважение.“

В духа на съществуващата из древле традиция Негово Светейшество Патриарх Димитрий I изпрати до Предстоителя на Българската православна църква, Негово Светейшество Българския Патриарх Максим Известното послание от 28 юли 1972 г. за свои канонически избор и установяване на Апостолския престол на Велеския Патриархия. В това послание, което новонабраният Цариградски Патриарх нарича „братско послание на мира“, Негово Светейшество Патриарх Димитрий I отбелязва, че в съответствие с древната православна традиция започва своето Патриаршеско служение с установяване на общение с Предстоителя на всички Помесни православни църкви. Основния цел на своето писмо призоваване сита благословенето на истината, предадено от Господа Исуса Христа чрез светите Апостоли, усънено от богоносните отци и учители на Църквата, формулирано на седмте Велеския събор и неизменно пазено от Православната църква. Светишният Патриарх заявява, че се стреми към най-добро сътрудничество с всичките Помесни православни църкви в духа на братското единство и любов при решаване на въпроси от общорасово значение за укрепяване общенето и единството между всички православни църкви за установяване на мира и царството Божие на земята.

Негово Светейшество уверява, че не ще издад своите усилия за организиране на Светия и Велик всеправославен събор и за разпиряване общенето с всички християнски църкви, ще отдели много внимание за оживяване на взаимоотношенията в християнския свят, като на план поставя сътрудничеството със Световния съвет на църквите и доброто свидетелство на истините на светото Православие в културно-общественото движение.

В края на своето известностно послание новонабраният Цариградски Патриарх Димитрий I изпрати до Светишния Българския Патриарх Максим братски пожелания за велики Божии милости във високото му светителско служение на светата Българска църква и цялостния народ.

Цариградски дневник

С благословението на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим и на Св. Синод българска църковна делегация в състав: Негово Високопросвещенство Староагорския митрополит Пасквиль и архимандрит Димитрий, Главен секретар на Св. Синод, замина за Истанбул във връзка с погребението на блаженнопочивалия Цариградски Велеският Патриарх Атинагорски I, което се извърши на 11 юли 1972 г. Опеяето бе извършено в патриаршеската катедрала „Св. вмч. Георги“ на Фенер, а тамните останки бяха погребени в гръцките гробница „Балъльъ“ при древния патриаршески старопогребявал манастир „Животворният източник“.

Истанбул, древният Цариград, където към средата на миналия век е живяла 40 000 българска колония, е бил средно на религиозно, политически, икономически и културен живот за поробена България. Днес българската колония е значително

На поучително от Велеския Цариградски Патриарх Димитрий известностно послание Негово Светейшество Българския Патриарх Максим отпрати своеречиво официално писмо — отговор (жж. пълния текст на стр. 2), в което поздравява новонабрания Патриарх Димитрий с братски пожелания за Божие благословение и успехи в светителското му служение на светата Божия църква.

На 24 юли 1972 г. в Патриархията се е състояло първото заседание на постановния Свети Синод под председателството на Велеския Патриарх Димитрий I, на което новонабраният Предстоител на светата Цариградска църква е обявил своята програма. В нея Светишният Патриарх е отбелязал между другото, че в бъдещата си дейност той ще съблюдава приоритет на съборността, която единството може да обедини нормалния ход в делата на Църквата; че се стреми да укрепява великата Цариградска църква. Негово Светейшество потвържда, че не ще остави, а ще продължи с нови сили великото и общоцърковно дело на приснопамения Патриарх Атинагорски за всеправославие и всехристиянско единство, а тъй също и за диалог с големите религии и най-вече с Ислама. Всеправославното единство и слотеността на неговите сили се явява най-важен и свещен дълг на Велеския Патриарх“ — е заявил Патриарх Димитрий.

Негово Светейшество Цариградски Патриарх е отбелязал също, че ще отдели особено внимание на Света гора Атон и другите манастири. За успешното изпълнение на наблюдателни мероприятия и за подобряване на работата в Патриархията Негово Светейшество е извикал желанието да създаде специална Патриаршеска канцелария.

На същото заседание в отговор на Програмата реч на Патриарха е изел думата старият член на Цариградския Свети Синод, Халидийският митрополит Мелитон, който от името на синодалните архiereи е извикал одобрение на начертаната от Патриарха програма и обещание за тясно сътрудничество с думите: „Тези мъщци, които ти, Светишният, тразира, ни намерят в съгласие... ние те уверяваме в нашата почит, вяност и искрено сътрудничество. Ти си първият между нас. Ти си нашият Патриарх. Ти си Предстоителят на Светия Синод. Ти си приемникът на свети апостол Андрей Първопослан и един от непрекъснатата верига на велики и свети патриарси... От светата Трлеса до последното ти дело ние сме ти съслужители“.

В статията си „Личността на новия Велеския Патриарх Димитрий I“, сп. „Еклизия“, 115 септември 1972 г., Филитийският, Неополски и Тасоският митрополит Александър описва новия Патриарх като човек „благ, който не е в състояние да направи някоя зло; скромен, с мирска формация, но без светско държание, с високо съзнание на православен клирик, верен на Преданието, но не теосгорд, човек, който познава добре проблемите на Църквата“.

Негово Светейшество Димитрий I, Архиепископ на Константинопол — Новия Рим и Велеския Патриарх и 263-ият Първопослан от поредицата на приснопамения Цариградски патриарси, възвел на древния 1600-годишен Първосветителски трон — на св. апостол Андрей.

Да издрасам в молитва за него от Великия Пастиренавичник на Църквата Господа Исуса Христа „Благоуднието и мирное житие, мир, здравие жж и спасение и во всем благое поспешение на многая, многая лета“.

Архимандрит ДОМЕНИАН

но намалела, ала църковно-народните паметници, свидни можби на будния и родолюбив български дух, остават въпреки скъпия за сърцето на българина и бисерни спомени в оръдицата на нашето героично църковно-народно историческо минало.

Сяка като изключиме възможността ни мина, до времето на нашето събуждане в древния град на Босфор, излизам на разположение два дена, които на дадоха изключителна възможност да минам по славните пътеки на нашите именити предци...

Труричната перемония около погребението на блаженнопочивалия Велеският Патриарх Атинагорски завърши към 3 часа следобед на 11 юли, вторник. След кратък отпих в „Пари хотел“, където бяхме настанени, към 5 часа следобед, дойдох да ни вземат от хотела българските същеници и секретариат

на патриаршеското ведомство в Истанбул г. Тома Николов, вън да ни завладя в дома на българската епархия на Шидлиа. Сградата се намира в най-модерния и аристократичен квартал на града. Тя е в много добро състояние, сред цветна градина и добре поддържан двор. Чувстваме се трикълната ръка на отец иконом Венцеслава Димитрова, който живее в горния етаж със семейството си — сестра и дъщеря, на църковното настоятелство и на градския българин. Въведоха ни в хола на партера, където ни посрещна с традиционните патриардски сладкиши. Общо бие желанието, макар и импресионално, да отслужим всекидневната вечеря в домовата църква в чест на родния български светец принодобия Йоан Рилски. Вечерята на която присъствуваше Негово Високопроещенство митрополит Панкратий бе отслужена от двамата български свещеници, а на клера ни архимандрит Дометян. Между няколкоко богомолци бяха членове на църковното настоятелство и домашните на отец Венцеслава. След вечерята разгледахме останалите помещения на историческия сграда: канцелария, библиотеката, приемния салон на първия етаж и пр. Навсякъде се чувствуваше невъдмодато присъствие на приснопаметния български ексарх Йосиф I и неговите споспешници в организиране на ексархийското църковно-народно дело по българските земи. В програмата за следващия ден беше предвидено да посетим българската желязна църква, храм-паметника „Св. Стефан“ на Златния рог и да направим официално посещение на уважение на българското генерално консулство и неговите сътрудници в Истанбул. Към 9 часа сутринта на 12 юли, сряда, по предварителна уговорка, в хотела пристигна генералният консул г. Димитров и двамата български свещеници. Решихме да присъствуваме най-напред на св. Литургия в Патриаршеската катедрала „Св. вмч. Георги“, която се отслужува от Негово Високопроещенство Ленинградски в Новгородския митрополит Никодим, но случаят първата на светите първородковни апостоли Петър и Павел по стар стил, а след това към 11 часа да се намерим пред първата „Св. Стефан“ на Фенер. Светата служба свършихме и ирая. Присъствуваха доста богомолци, повечето млади хора, както личеше турците — православни гърци, които благоволейно минаваха да си вземат анафора от служещия митрополит. След светата служба поздравихме Негово Високопроещенство и членовете на руската делегация с празника на светите апостоли и заедно се отправихме в сградата на Цариградската патриаршия. Там ни предложила по чинка кафе. Имаше за насостот да разговаряме на кратко с архиепископ на Патриаршията Халкидонският митрополит Методи, беше заст с подготвяната на избора на нов патриарх в скрътен срок, съгласно дадените от турското правителство указания. Обстановката в Патриаршията беше твърде напрегната. Споделихме с Високопроещенския Ленинградски в Новгородския Никодим, че ще посетим българската желязна църква „Св. Стефан“. Той прояви жив интерес към българската сестина и, въпреки умората си, пожела да дойде с нас заедно с придружаващите го членове на делегацията.

Към 11.30 ч. пред входа на храма ни чакаха българският генерален консул г. Димитров, който ни залови за направиене неотдавна ремонт на храма. В сегашното състояние храмът е изрядно почистен, боядисан с маслиново зелена боя на боя отъви, а вътре поддържан в добър ред и чистота. Там полата особени грижи и служещият свещеник протоверей Глебо Чобанов. С излизането в храма излязох тропаря на св. Стефан, след това „Владуки“ и свещенопсалми. „А“, през което време Високопроещенният митрополит Никодим влезе в св. Отвар, долна св. Престол и благослови присъствуващите. И вие се благогошехте от скъпата ни родна светианя с чувство на особено благоговение и преклонение пред великите духове на поборниците за църковна народна независимост Иларион Макариополски, Авксентий Великий, Панкратий и Панарет Пловдивски и др., чито тленни останки се покорят под мраморните плочи в злата на храма, огнище на свободобойния български дух, вскоен свидетел на ира и безпределно родолюбие. Отдадохме молитвен почит към памета на покоещите се тук с изречение „Вечна памет...“ и поклон пред техния поклон.

На отсрещната страна се намира скромната еднотажна сграда на българското училище или място, както го наричат. Под полуколонните корини личат надписи на български език. Тук е учителствувал Петко Рачов Славейков, а едни от многобройните възпитаници на старото българско училище е Димитар Благоев — Дядото — основоположникът на социализма у нас. С възникането вътре ни являва дълъг на една стерна, но заедно с това и топлината, която е сгрявала сърцата на младите българчета да се радват на самостоятелна родна Църква и звуен български език. Посрещнаха ни въ-

решния хора — семейството, което живее тук и се грижи за сградата. Покидна ни в приемния салон, меклиран от онова време, по стените на който висяха портретите на наши възрожденци, църковни и народни дейци. След кратка престо и пак възмемане, се отправихме за Екзархията в Шишли по желание на Високопроещенския митрополит Никодим. Минав посещениеето ни да беше внезапно, любезните домакини се оказаха подготвени да посрещнат високия гост. Най-напред се поклонихме в светия храм, където взлязохме тропара на св. Йоан Рилски, а след това се качихме в приемния салон на първия етаж. И тук образите на местните български епископи и архиепископи, народни дейци и апостоли на възврата столетията напред, за да стигнем в съвременен си да наше време. Негово Високопроещенство митрополит Никодим ни разказа твърде интересен случай във връзка с официалното призоваване на възстановената Българска Патриаршия от Цариград. Когато са били на посещение във Велесненската патриаршия с блаженпоочиния Московски и на цяла Русия Патриарх Алексий през 1906 г. между блаженпоочиния патриарх Алексий и Атигнатор са се разменили мисли по предстоещото Веспраославно съвещание на Родос. Ставало е дума за съставяне на делегацията от страна на Руската църква, на която се е разчитало твърде много за успехи в съвещанието. Тогава митрополит Никодим е подкалял на Светейшия Патриарх Алексий да постави като условие „кондиционно сине ква лон“ официалното призоваване на Българската Патриаршия, от което ще зависи и участието на Руската православна църква с делегация на Родосското съвещание. Патриарх Алексий е благословил митрополит Никодим да положи въпроса, въпреки неудобството, че са на горсти и това не е влизало в тяхната съвместна програма. Цариградският Патриарх Атигнатор е изслушал условното, но благоволил е отложил окончателния отговор. След време се е получила телеграма в Москва с настоятелна молба да се съобщи участниците в Родосското съвещание, без което много опасност да се провали веспраославното единство. Отговорът на Московската Патриаршия е бил, че условното за участие е вече известно на Цариградската патриаршия. Получила се втори и даже трети път настоятелна телеграма от Цариград, на което отговорът бил едн и същ — да бъде призната възстановената Българска патриаршия, като единствено условие за участие на Руската православна църква в Съвещанието. Тогава, след този упорит отговор, се е получило съобщение за решението на Цариградския Св. Синод със специален томос да призае Българската патриаршия за канонична и семейството на поместните автокефални православни църкви. След този отговор Москва съобщила веднага телеграфически имената на своите представители за участие и сътрудничество във Веспраославното Родоско съвещание. Не можеше човек да остане равнодушен към този паметен исторически разказ и да не даде израза на гореща благодарност, признателност и неизменна любов към великата Църква на братска Русия и нейните достойни чедя.

Същия ден следобед решихме да посетим там заедно инок древни християнски паметници на старата Византийска столица, оставили своята слава само върху жълтите страници на средновековната история. Посетихме едно от чудесата на света — великолепния храм „Св. София“ — „Айя София“, както сегга и наричат, обрания след нашествието на османските турци в джамии.

За същата вечер ние имашме покана от българския генерален консул г. Димитров да посетим българското консулство. Това искахме да направим още сутринта, като наш иристен дълг, но ни се обисни любезно, че в работно време поради голъма заетост на персонала, не ще мога да ни окажат подобаващо внимание, катопо българските дипломати, за чест на Родната ни, вършат по най-достоеи начин.

В 18 часа бяхме в сградата на българското генерално консулство в Истанбул заедно с двамата български свещеници и г. Тома Николов, съредно посрещнати от целия състав начало с генералния консул г. Димитров. Обстановката бе видна в залата, в която бяхме прети, нищо подредена транея, която говореше само за добри чувства, сърдечно отношение и откровеност. Ваажните кратки прическия, които се размениха между Негово Високопроещенство Староагорският митрополит Панкратий и българския генерален консул, разговорите за успехите на Родната в годините на Народната власт, непринуденото държане на всички, отношението към нас църковните утвърди и нашите съвродични, живещи дестини в Истанбул, мисленето за дълготайното отношение на Народната ни власт и воля социализмската България към Българската православна църква и защитата по достоеенно нейните исторически заслуги за българския народ. Тук е мястото да отбележа, че българският генерален

консул г. Димитров проявяване изключителен интерес към българското църковно дело в Цариград и ни съдействуваше във всичко.

На следващия ден, 13 юли, четвъртък, преди обяд, по набавящата програма посетихме българската болница в българските гробища в Цариград. Към 10 часа сутринта пред влода се срещнахме, с г. консула, о който беше дошла преца нас. Ние бяхме съпроводени от двама български свещеници. Прочетохме с външен надпис, останал от онова време „Българска болница Евалог Георгиев“. На територията на 16 декара залесена площ се издига двуетажна масивна сграда във форма на буквата „Е“. На първия етаж се намират добре подредени параклиси „Св. вец. и целебни Пантелеймон“, лекарски кабинети и други съоръжения, а на горния етаж болнични стаи. Болницата разполага с 50 легла разпределени в три отделения: вътрешно, хирургическо и инфекциозно. Обслужващият персонал е почти български. Главният лекар докторо е бил българин, но от няколко месеца е арменец, а една от младшите сестри е туркиня. В момента на нашето посещение имаше 21 пациента, от които 10 души българи, 1 арменец, 2 руси, 1 поляк и останалите от турска националност — мъже, жени и деца. В момента чакаха за преглед около 25—30 души. Българската болница „Евалог Георгиев“ в Цариград е под ведомството на Българския червен кръст.

След краткия престой в кабинета на главния лекар, който се озова изключително любезен и с голяма любов и преданост към своята работа, побродихме болничните стаи, които се поддържат в добър ред и чистота. На болните от християнско изповедание Негово Високоросвещенство дяло Панкратий поднесе малки религиозни сувенири от България, а на мюсюлманите по едно шоколадче. При лични ни контакти с болните беше трогателно да чуем тяхната голяма благодарност и признателност за полаганите грижи. Лекарството е почти безплатно, за развала от лечението и страните на капиталистическия свят.

Никого в съседство с болницата е била Цариградската духовна семинария. Сега мястото е отчуждено и на него се строят жилища блякове. Районът около болницата е тих и малко населен, но с тенденция да се застрой с високи жилищни сгради.

Посетихме и българските гробища, които се намират издалеч от района на болницата. Те са оградени с масивна каменна ограда. На предно място се издига гробищата църква „Св. вец. Димитрий“, която е в отлично състояние. На заден от нея е изграден салон, където се правят помени за покойниците, и жилищна сграда за живеене. Младо семейство българи, преселило се от Лозенград, се грижи за урежданата на гробищата. Последните са разделени на алеи; почти върху всеки гроб се издига бил ираморен паметник или надгробна плоча, изработени с голямо майсторство и дълбока религиозна символика. И тук се чувствува акустичен и традиционен на българина — чистота, светлост и ред.

Помолихме се в светия храм за душите на всички, които почитат в Господа тук. Изпяхме „Вечна памет...“ за гроба на приснопаметния Главнишия синоскоп Климент, който се намираща от южната страна на храма; тук са погребани и други покойници, заслужили за родолюбивото дело на Българската Екзархия.

Българските църковни имоти, които имаме възможност да посетим, са забележителни паметници — атински свещеници за всяко родолюбиво българско сърце, свидетели на будния и родолюбив български дух, проиен в борбата за църковна и политическа свобода през миналото столетие.

В рамките на краткия ни престой имаме радостта да се срещнем с наши сънародници, както в частните ни домове, така и на работните им места. Негово Високоросвещенство дяло Панкратий им предаде благословението на св. Българска църква; един умени в сърцата им други намери в устните им. — Това праше развълната ни трогателна и благодарност към българския архирей сърдечна. Всички те засвидетелстваха синоните се чувства към майката Църква и същата Родина, осетени от подвига на предостойните деди.

Случайт, който ни отведе в Истанбул, беше действително тъжен, но не мога да скрия и удовлетворението си, пълно с благодарност за възможността да се приобща към духа на една величава вековна борба за самостоятелна родна Църква и свободно Отечество.

Архиемандрит ДОМЕТИАН

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

† Неврокопски митрополит ПИМЕН

Надгробно слово

„Вчерашний бо ден беседовах с вами, и внезапно найде на мя странний час смертний“,
„Вчера беседвах с вас и внезапно дойде смертния ми час“.

На слъзата при вяростенето на ослепото

път ни уверява, че животът на човека е седемдесет години. Затова или наричате тази смърт преждевременна, и с право ти изменяла всички ни и потоци а печал сърцата на средниши, епоюрания, близки и познати.

Тук му е мястото с откровен искреност, пред всички да заявим: Едно благородно сърце престана да тупти, една добра и положителна воля спря своето обичавено всежизнено дело.

Чредия през седмицата във втория храм на престолният ни град, той отслужи своята последна света Ангургия на земята, приобщил се със светите тайни и така подготвен по каноните на Църквата за перек, се отправя по пътя към селенията на праведните.

„Който яже Моята път и ште Моята кръв, пребыва в Мене и аз в него“ (Иван. 6:56). И само два часа преди да изпусне дух, на вечерната служба на Светите Трои Светители той каза последното на земята, прочоцило Трисъзвон: Святый Боже, Святый Кресте, Святый Вехсмертний помози ми нас, Слава Отцу и Сину и Святому Духу шие и присно и во веки веков амин. Пресвята Троице, помози ми нас, Господи очисти грехи наши, Владико прости беззаконяча наши, Святый поспети и изиди немощи наши.

Това тукже случай ни вървява в рамиса пред тайната на смъртта. Всеки роден е съзрян — тлесно и неговото тяло. Човек носи в себе си смъртта още от момента на раждането. Носи в себе си съзряната си присада, както каза св. ап. Павел: „Но сами в себе си носехме съзряната присада, за да се не надяваме на себе си, а на Бога, който вързеше мъртвите“ (2 Кор. 1:9). Целият ни живот е постоянно умирање и възобновяване, а дните на човека са „като полски цвят, понесе се над него възгърт и местото му не го познава“. Страдалецът праведник Иов от живнен душоен опит ни оставя такво сравнение: „Дните ми са по-бързи от бързоходен, — бягат, не виждат добро, летят като леки ладии, като орел, който се спуша върху плачача“ (Нов 9:25—26). А посланикът допълня: „Човек е като дъх, дните му — като прелюзна сивка“ (Пе 143—4).

Какво да речем — къде е смисълът на живота?

За църковника вярата го сочи в изпълнението принаже дълг към ближния в любов и себелжерва, в „тихо и безмълвно житие в благочестие и исква чистота“, а след отхода — в утехата, че е обзрян вярата, извършил е път и оставка веша на правдата, който Бог обеща на тях, които го обичат (2 Тим. 4:7—8).

За израелски човек смисълът на живота не е само в устроиването на земята и в задоволяването на материалните нужди, а в изпълнението на един внос дълг като член на колективна, на обществото и държавата.

Ние израелците при Бога напих клирик с неговата голяма и твърда вяра, че животът не сивка тук, а продължава и отвъд. Поповият свещенопокойник Михаил Даскалов бе искрено и силно вярващ в Бога човек и клирик. Носеше в сърцето си голяма обич към Църквата Божия. В службата си беше степен, тих, благоговейн, молитвенно настроен. Истина е, че той живееше затворен в свой мир, запазваше само за себе си своите грижи и външния, не обременяваше с тях околните — те виеха достатъчно свои, в които усърдствувахе да им бъде полезен, не ги лишаваше от усещително слово.

Свещенопокойник Михаил Даскалов е роден на 27 ноември 1919 г. в Добришице, Благоевградски оаирт, в учителско семейство. Имал още 40 дни, откак изпитвателно по пътя на отидите и гледал бива. Бог да го прости. Поповият е завършил първоначалното си образование в родното си село, при ръководството на бащата-учител и първоан певец и под неговите грижи да мибата — отидана доказани в ревностна християнство. По указание на баща си, той постъпва ученик в Духовната семинария в София, която завършва като примерен по успеи в повеление успеши.

На 25 декември 1944 г. в татаришката храм Св. Неделя, в София е ръкоположен от блаженпокойника наш предшественик иптродият Борис в свещенчески сан. Като клирик служи в Добришице, Сандански, Банско, където вие го заварихме в успешни да завърши Духовната академия.

Той беше наш заместник в гр. Разлог и от 1965 г. е член на Благоевския па съвет в Благоевград. На всички тях места и служения той се проявя в усърдна служба и търпеливи, братолюбиви отношения. При служешето си в гр. Банско

† Макариовски епископ НИКОЛАЙ

Неуморен научен труженик и примерен душепастир

Ваше Превосиенство, Ваши Високопреподобия,

Достойни отци, оепалени братя и сестри,
В ранното утро на 23 февруари, след продължително тежко боледуване, мирно се пресели от нас в отвъдните предели проф. стар, прот. д-р Христо Димитров. Отдаде си от нас и последният от основоположниците на нашата богословска наука, Родната ни Църква и Духовната академия са в траур. Сбрани сме днес пред тлесните му останки, за да възнесем към Бога молитва — да упокоим боголюбивата му душа в Своите небесни обители, а също и спомним неговия живот и дейност, да му отдадем дължимата почит и да изразим нашата дълбока към него признателност.

След, произнесено на 24. II. 1973 г. в храма „Св. Преображение“ София при погребта на починалия проф. стар, прот. д-р Христо Димитров.

остави голямото църковно дело — изобразяването на историческия храм „Св. Троица“, което при неговото замляне и отслужаването с благочестивото изпълнение бе завършено за две години.

Чувството му за обществена отговорност надхвърли рамките на тесно църковното му служение. Като млад клирик още той е ангустиран със всички в бригадата по строежа на ливията Троица — Ловеч през 1948 година, усърдствувахе в работата и остави сред събранията бригадирът добър пример на трудова активност.

Уви, този тих добър и тих човек в свещенослужител забележително напуска попрището на живота. Скръбта е голяма и загубата тежка за църквата и деца, за събрания, за ближни, за Църквата и за обществото. Но, не искаме, братя, вие да не знаете за починалите, за да не скръбете, както и другите, които имат надежда“ (1 Сол. 4:13). Ние имаме надежда. Нашата надежда е спасителната и промислителна Божия десница. Св. Йоан Дамаскини припова, че едно време Израил не почиташе паметта на човеците, защото човешката природа бе още под пролътното на грехопадението, и смъртта бе наказание, затова я оплакиваха. А с явяването на Исуса Христа, който прве нашето естество, Той сивши с няколко животворно спасително лекарство направи тлесното телтено, и божественит апостол с духовна радост възкликна: „Де ти, аде, живото, де ти, смърте, победата“. (1 Кор. 15:55). Като земни хора да поскрбим за добродетелния сивш покойник. Като вярващи, които имаме надеждата за вечния живот, да не умираме. Да ни крепни надеждата в Бога, надеждата в безсмъртието. Защото смъртта и гробът не са прей на човешкия живот. Като Христос възкръсна, така и всички, които вярват в Него, ще възкръснат за вечен живот, „защото на прездърността не надява злобата“ (Прем. Солов. 7:30).

Началото на здростта е страхът Господен, здрав разум инак всички, които изпълняват Неговите заповеди. Неговата здрост пребъдва вечно“. Нашият сивш покойник имаше страх Господен. Изпълняваше Неговите заповеди. Голяма утеха за нас и за вас, за всички оепалени, е, че неговата полова със спомена за неговата доброта ще пребъдва вечно.

Сии сповоино, сивши отче Михаиле, вие вие се разделяме с тебе. Мислар и предвременно да ти мислушим, ти изпълни свои дълг към обществото и Църквата. Виея успоени, да повторим църковните думи: „Блажен е вятыт, го който търпява днес, душо: защото ти е приготвено виеето за почивка“.

От място на Църквата, па събранията в града, вкбра в оепалитата и от мое вие изпълвава найбългаро стивуващия към оепалените с покаяние усърдие да се възлюбни Бога да му прости и да виеди душата му в Своите небесни сееления, дею има скръб в възидни, а живи вечно.

На вас, оепалените ближни, колко Бога да прати утеха и дарува сили, за да понесете с християнски прибирпие и славение прездвременноте тежки загуба.

Поклон пред безсмъртията му душ.

Бог да го прости и вена да бъде паметта му. Амин.

„Хубаво, добри и верни рабе!“

В малко си бил верен, над много ще те поставя. Виез в радостта на господаря си!“ (Мат. 25:21).

Поповият е роден на 25. XI. 1891 г. в гр. Карлово. Завършил е Софийската духовна семинария, след което постъпнал в Петербургската духовна академия. Тук го заварва Първата световна война и Октомвриската революция. След войната продължава и завършва през 1922 г. висшето си богословско образование в Черновици (бивша Австро-Унгари). След завършване на образованието си взема последователно службите: писар при Архиепископите наместничества в Пазарджик (1911—1912 г.) и Карлово (1912—1913), учител в Пловдивската духовна семинария (1918—1920, 1924—1928), епифорски свещеник в Пловдив (1922—1928 г.), доцент и професор в Богословския факултет (1928—1950 г.) като завеждащ катедрата по Пасторско богословие, Катехизика и Омилетика. След обособяването на Богословския факултет и Духовна академия (1950 г.) проф. прот. Димитров продължи полезна-

та си научно-изследователска и преподавателска дейност до 1. I. 1961 г., когато излезе в пенсия.

Попойкив бе също дългогодишен редактор на проповедническото списание „Православен пастир“, издавано от Съюза на свещениците в България, беше и делегат на Втория и Третия Църковно-народни събори.

В продължение на многогодишната си пастирско-проповедническа, научно-изследователска и дидактико-педагогическа дейност Попойкив даде богата ила от проповеднически, пастирски, педагогически, катехитически и дидактико-методически трудове — над 50 студии и монографии и над 300 оригинални и преводни проповеди, катехизи и статии. Да споменем само най-важните от тях: *Методични уроци по вероучение*, Пловдив, 1927 г.; *Св. ап. Павел като пастир* (пасторалогическо изследване), доцентска хабилитация, претърпяла две издания — Пловдив, 1928 г. и София, 1967 г.; *Нови задачи на пастирската дейност*, София, 1928/29; *Психологически основи на религиозното образование*, София, 1929/1930 г.; *Методи на религиозното образование*, София, 1930/31 г.; *Основи и основни линии в развой на учебния план по вероучение*, 1932/33 г.; *Изповед и душепастирство* (Пасторалогическо изследване), ч. I. Религиозно-исторически основи на изповедта във връзка с душепастирството, София, 1933/34 г.; ч. II. Психологически и педагогическо-пасторалогически основи на изповедта, София 1934/35 г.; ч. III. Изповедта и душепастирството, 1934/35 г.; *Вътрешна църковна мисия*, София, 1933 г.; *Трудовити принципи и религиозното обучение*, София, 1938 г.; *Религиозното възпитание и семейството*, София, 1940 г.; *Резюме на някои учебни предмети*, София, 1941 г.; *Свещеникът като катехит*, София, 1945 г.; *Психологията на молитвата*, София, 1947 г.; *Енорийският катехизат в най-ново време*, София, 1947 г.; *Проповедта и трудът*, София, 1948 г.; *Духовна потребност от изповед на греша*, София, 1948 г.; *Проповедта и социалната реформа*, София, 1949 г.; *Митрополит Климент (Друмев) като пастир и пасторолог*, София, 1951 г.; *Велик момент в пастирската дейност на ап. Павел*, София, 1951 г.; *Митрополит Климент Друмев като педагог*, София, 1952 г.; *Душепастирство на душпастира*, София, 1954 г.; *Самобразованието на душпастира*, София, 1954 г.; *Смисъл, форма и смисълна на православното богослужение*, София, 1956 г.; *Увод в Литургиката като богословска наука*, София, 1961 г.; *Огласителни диалози: вярва в Бога или в случая?*, София, 1962 г.; *Огласителни диалози (отговор на прастаро въпросе: вярва в съблазип в Божието прощание)*, София, 1963 г.; *Св. Писания (базилечен-термезифанско прочувание)*, София, 1965 г. и много други.

Особено трябва да се отбележи неговият ясен курс по Пасторалогическо образование в две ясни — *Общи* или енорийски душепастирства, София, 1935 г. и *Лично* или индивидуално душепастирство, София, 1937 г. С този същевременно новобител значително улесни студентите при Академията в тяхната подготовка за изпити.

Проф. прот. д-р Христо Димитров се отличавахе с голямо учебнолюбие и неоповинено трудолюбие, благодарение на което можа да усвои няколко чужди езици — немски, руски, френски, английски, италиански, румънски, ербиски, унгарски и новогръдски. Това му даде възможност да ползува богатата богословска литература на тях езици. Следствие обаче на многогодишен напрегнат уствен труд, той повреди и почти напълно загуби своето зрение. В последните години той вървеше много страдаше от това, че поради лошото си зрение, не можеше вече сам да четя.

В своите научни изследвания о. Димитров се прояви като

възлюбен пасторолог и богослов. Помечето възпитаници, трудолюбие бяха извикани от копринети нужди, с оглед да разрешат поставените от времето належащи пасторалогически и църковно-просветни проблеми.

Като човек попойкив се отличавахе с редица морални качества: честност в мислите и в действията си, откровеност, правилинност, въздржаност, сдържаност, която попълнока стигане и до стеснителност, скромност, кротост, коректност, почитливост, изисканост, отзивчивост към чуждите нужди и страдания, любебност, примерна преданост към свирята и семейство. Смирта на неговата съирута — преситера Дожа — силно се отрази на неговото здраве. С нейната смърт той загуби опората си в живота. От деня на нейната смърт о. Христо насочи своя поглед към отвъдното и завинаги с тригитинско упование своег заела.

Като духовник о. Димитров проявявахе жана в убедепа вярва в Бога, православно съзнание, благочестие, поддържане благодарствене и молитвено при извършване на богослужение, усърдие в благоушеието на словото Божие, душепастирскан ревност, голяма църковност и преданост на делото Божие. Редовно посещаваше богослужение в енорийския си храм до деня, когато вече неможе му съвсем отслабнаха и вече не можеше да ходи.

От оново две години немоща го призова на лежо. Трудно можеше вече и да говори, но все още продължаваше да се интересуват от църковния живот и да-горе с пламъци на трите основни християнски добродетели: вярата, надеждата и любебта. С Нискоя търпелив понасине страданията и негодите на тежката продължителна болест.

Голяма утеха бива за него голпите грижи в затръгвана любов, с които бе ограден по време на боледуването му от страна на неговия син, снаха и внука. Показана братска общ и внимание прояви и енорийския му свещеник при сирята и потребеното му.

Основните дилателни проужиди в живота на проф. прот. д-р Хр. Димитров бяха: вярва, учебнолюбие, трудолюбие, и усърдие в служение на Бога. Той приключи достойно немолото си поприще. Как него бихме могли аз отнесем думите на св. ап. Павел: „С добрия покаяние се подготвах, пътя сърших, вярата останах; прочее останах вярата на правдата, който не си даде в оня ден Господ. Иррежимит Създател“ (II Тим. 4:7-8).

Професор-протоирей Христо Димитров остави съирова и светли следа в нашата богословска наука и в живота на св. ин Църква. Заседателствуваший му, от неговата Академическа съвет, на цялото наше академическо семейство — служещи в студенти, нашата дълбока поий, усърдно молих Всеблагия Бог да прости всичките наши и неважни прегрешения на покаяние и да го удостои да чуе думите на Господа Исусе: „Хубаво, добри и верни работи! В какво си бива верен (не можее и усърдие, развоят, твореченост, дар талант), над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си!“ (Мат. 25:21).

Взложено ни е от Негово Семейство: Българския Патриарх Мисис, който поради неравноложиеме и възприетствуваший лично да извърши онолото, да напаса на близките на покойния неговите и на С. Синод отечески стабелепования. Родната ни Църква болезнено чувствуват тежката загуба със сирята на нейния предан и равностен служител и заслужава просветен работник.

Бог да прости своя верен раб Христа протоирей и да го вселат в седенията на праведните, гдето няма повече болести, ни печал, ни въздишки, но е вечен и блажен живот! А м и н.

Негово Светейшество Московският и на цяла Русия

Патриарх Пимен посети Чехословашката православна църква

По покана на Негово Блаженство Пражкия и на цяла Чехословашкия Митрополит Доситей Негово Светейшество Московският и на цяла Русия Патриарх Пимен е посетил от 31 януари до 3 февруари т. г. Чехословашката православна църква.

В състав на руската църковна делегация се алазали Тушин и Белевски Митрополит Ювенилий, председател на От-

дела за външни църковни връзки при Московската патриаршия, Киевският и Галицки Митрополит Филарет, Елхарх на Украйна и други сътрудници на Московската Патриаршия.

Пред време на своето пребиваване в Чехословашкия Негово Светейшество Патриарх Пимен извърши авлащане го ала с запознан с религиозния и културния живот в Прага, Братислава и Прешов.

На 1 февруари Патриарх Пимен, придружен от другите членове на делегацията, е посетен центъра на Християнската мисия конференция. Тук той е бил посрещнат от подпредседателя на ХМК: епископ д-р Тибор Барта (Унгария) и д-р Херберт Молдалек (ГФР), от генералния секретар на ХМК, д-р Карол Тот (Унгария) и от сътрудниците при международния център на ХМК. Същият ден генералният секретар на ХМК е дал вечеря в хотел Интернационал в чест на Негово Светейшество Патриарх Пимен в придружаващите го лица. На тази вечеря са взели участие двамата подпредседатели на ХМК, а също така и ръководни лица на чехословакия църковен живот.

От името на Правителството на ЧССР Негово Светейшество Патриарх Пимен е бил почетен от заместник-председателя на Министерския съвет д-р М. Лукаш.

На 2 и 3 февруари Негово Светейшество Патриарх Пимен и придружаващите го лица, придружени от Пражкия и на цяла Чехословакия Митрополит Доситей, са посетили градовете Братислава и Прешов. Преославният богословски факултет в Прешов е удостоил Негово Светейшество Патриарх Пимен с учената степен доктор хонорис кауза" на богослов-

ските науки. Същата учена степен му е била присъдена и от Богословски факултет при Евангелската лутеранска църква в Словакия. Промоцията се е състояла в залата на Държавния университет в столицата на Словакия Социалистическа Република — Братислава.

В Прага, Братислава и Прешов в чест на Светейшия Патриарх Пимен са били устроени приеми, на които са присъствували председатели и представители на християнски църкви, държавни ръководители на ЧССР и други официални лица.

На 3 февруари, събота вечерта, Негово Светейшество Патриарх Пимен се е завърнал в Прага. На другия ден, неделя, двамата председатели, в съслужение с клирици от двете естери-църкви, са отслужили Света Богородица литургия в катедралния православен събор в Прага, посетен на името на светите равноапостолни братя Кирил и Методий.

На 6 февруари, понеделник след кратка разходка из града, вечерта Негово Светейшество Патриарх Пимен и придружаващите го лица, сърдечно изпратени от любезните домакини, напуснали Прага и отлетели за Родината си.

Г. Ц.

ИЗ ЖИВОТА НА ЕПАРХИИТЕ

Братствено признание и тържествено чествуване

На 9 октомври 1972 г. свещените от Панагюрска духовна околина по време на своята редовна просветна конференция след отслужаване св. Литургия в храма „Св. Богородица“ в гр. Панагюрище извършиха и благодарствен молебен с участие на всички свещеници от околината в чест на двамата наши събрати по случай техни юбилейни годишнини: свещеноиконом Петър Маринов Юрков — 80 години и протоней Филан Георгиев Филанов — 50 години.

Архирейският наместник, свещенооконом Девн И. Попов в кратко слово изпъкна дейността и заслугите на двамата юбилери, като особено подчерта техния ревност в свещенитецкото им служение и стремежа им за благодействието на храма. „Свещенооконом Петър Юрков, каза архирейският наместник, е служил 30 години на Родната ни православна църква и през своето служение е бил опосвятан в постоянен председател на православното християнско братство към храма „Св. св. Георги“ в града, където е бил неизменно на епархийска служба. По своя инициатива, е помощник на братството и е участвал на видни граждански от града и живеещи на страната ни, е построял параклис — паметник „Св. Йоан Златоуст“ в чест на падналите панагюрци в Балканската и Европейската война и открил към него приют за стари жени с пълно обезпечение и издръжка. Като обществено деятел, продължи о. наместникът, той е спомогнал за откриването на гимназията и набраването на ученици за нея,

после за откриването на „дом за деца и юноши“, включвал се е и в други обществени начинания. В очите на цялото гражданство, заключи о. наместникът, о. Петър и сега е признат и уважаван свещенослужител и искрен събеседник, а и все пак при разчитане на неговата помощ и отзивчивост“. После о. наместникът каза няколко възхвалени думи и за о. Филан Филанов, който като настоятел свещенослужащ в града е познат на всички и който „за нас, възлюблени арх. н-к, е образец на ревност, искреност и честност в живота и службата!“ За събратия юбилери той предложи да се изпее многогласие. Всички свещеници гръмоко извика „Многая лета“, а наместникът издари и на двамата юбилери по една хубава прощитна юнга е подходящ надпис от името на всички свещеници от Панагюрска духовна околина.

Тръгнат от това искрено братско внимание, прот. Филанов отговори на архирейския наместник в благодарни сърдечно от името и на свещеноиконом Петър Юрков на всички събрати за хубавите чувства към тях и прикани този приют за чествуване кръгал годишнини да остане постоянен израз на искрено и задължително внимание към всички събрати.

След молебна юбилерите бяха приветствани от тържествените настоятели.

Прот. Ф. ФИЛАНОВ

КНИЖНИНА

Ценен книжовно-исторически принос за славянобългарските просветители

На нашия църковно-книжовен пазар се появява нова книга — „Св. Горазд, славянски просветител“ от свещеноиконом Димитър Калев, София, 1970 г., стр. 67). Тази малка книга е ценен принос към научно-историческото изследване на крупното просветително дело след славянобългарите през втората половина на IX и началото на X век. Колкото и да е малък по обем този книжовен дар на усърдното и любовта към Църква и родно минало, с неговата голяма научна стойност той обогатява нашата църковно-историческа литература с ценни сведения за личността и живота на един от учениците и сподвижниците на светите равноапостоли Кирил и Методий. Като се има предвид, че историческите извори и сведения за някои от първите славянобългарски просветители са твърде оскъдни, събраните, подредени и с много историческия усет интерпретирани материал

в книгата „Св. Горазд, славянски просветител“ на отец свещеноиконом повишават значението си, като научна документация, която осветлява историята на българската книжнина и култура.

Като връзка кратко, много необходим преглед на условията, при които се е развил просветителното дело на светите братя в Моравия и Панония, авторът естествено стига до личността на св. Горазд, когото св. Методий посочва за свой заместник, измисли пред очи всичките му качества на един от най-просветителите и видни, както се изразява авторът, негови ученици. Това знаем и от Българския архиепископ Теофилакт Охридски, който, като отбелязва за връх път името на петимата ученици на св. св. Кирил и Методий, ги поставя в следния ред: Горазд, Климент, Наум, Ангеларий, Сава (II, 7) и изтъква, че даровитият и пламенен поборник за славян-

ска култура и писменост е начело на борбата срещу покаяно-послушната на немското духовенство, че в тази насока острин общественият характер борби, „православното мнозинство си послужио с Горазда“ на първо място, като говорител и той (Горазда) бил „дуста“ на защитниците на славянското просвещение. (IX, 30).

Съветник на Горазда, св. Методий, каза на учениците си: „Този (морявецъ Горазда) е свободен мъж от вашата земя. Запознат е добре с латинските книги и е правосверен. Нека бладе Божията воля, и вашата любов, както и моят. („Паноскы слъдъ легенди“, преведен от д-р В. Св. Киселков, София, 1923, стр. 52; цитат на „Св. Горазда, славянски просветител“, стр. 8). Горазда се отличава със своето ученолюбие. . . и с твърдата си вяра. Той добре владее гръцки, латински и славянски езици. Това се потвърждава и от обстоятелството, че след като св. Методий е починал и бил заместен от Горазда, светото дело продължавало и процъфтявало със. . . сила, както при Методий. . . В лицето на Горазда те (немците) виждали същия работник на Божията нива, какъто бил Методий“ (стр. 8).

Цитираните думи от автора на „Св. Горазда, славянски просветител“ са логичен извод от казаното в „Житието на св. Климент“: „. . . твърде дръзка тълма“ от противници на славянското просвещение глеждали подхванвали: „Елате, да извършим насилие над Горазда и да му устроим заседа, защото неговият живот не подхожда на нас и пътищата му са различни, и той ни изобличава заради греховете ни“ (Из „Житие на св. Климент“, превел А.Т. Милев, София, БАН, 1966, гл. VII, стр. 99).

На място и с живо чувство за историята и историческата правда авторът — съвременният Димитър Калев създал с читателя на „Св. Горазда, славянски просветител“ яснота и залюбича на учения — проф. А. А. Воровский в книгата му „Предсмертно пътешествие св. Методия“ до Цариград (за известно и годната на отпечатването на тази книга няма данни в труда на отец Калев), където (имено Цариград) ще се станала епископската хитроуина на славянобългарския просветител Горазда, утвърждаването на превода на славянобългарските богослужебни книги и получаване на императорско обещание (обещание от император Василий I Македонец, който починал св. Методий в столицата, за да получи благословенната му) за грижа към славянското духовенство в Моравия (стр. 11).

Като силноставя някои исторически извори относно имената и броя на учениците на светите Братя, авторът успешно се справя с необходимостта да изясни, че Горазда и Еразъм са едно и също лице, т. е. че Горазда не е Еразъм, както се бележи в някои източници.

Интересна, оригинална и добре аргументирана е втората част от живота на св. Горазда — житието и дейността му, след напускането на Моравия и идването му в България. А че Горазда е дошъл в България, авторът, между другите исторически сведения за това, ни принася и друг един аргумент: ако след нашествието на маджарите в Моравия православно-славянски масово напуснали страната и се преселили в България, то е съвсем логично да се приеме, че „тезици любими архиепископ Горазда ще трябва да е дошъл в „многочислената и просветна България“ (стр. 23). За това преселение ни говори и исторически император Константин Багренородни: „моравски славяни се преселили в България. . . след разгрома на държавната им, се преселили на земята на българите (не те ту вуйдурго“, стр. 25. Авторът уместно цитира, както чужди, така и наши учени, като Нордан Иванков, че „продадените ученици на светите Братя, като били откарани във Венеция, оттам били откупени от Византийския император Василий I и че това станало преди 29 август, 886 г.“ („Български страници на Македония“, София, 1931, стр. 308—309); Р. Каролев, че „Борис, който разделил българските владения на епископски епархии, в три от тези епархии била надрезана на епископски Моравските византийци Горазда, Климент и Константин. Горазда беше проведен в Албания Белград (Берат)“, „Урочище по Българска Черковна история“, Цариград, 1873, стр. 18—19, и Н. Начов, че „Горазда. . . е най-видният ученик на Методий, след бившия владетел в архиепископски чин, че бил мъж отличен, редом морявец, боравещ освен със словесници, още с гръцки и латински“ и пише, че „известният Горазда е работил в Албания град Берат“ („Време и живот на св. Борис — Михаила, господар и просветител български“, Варна, 1901, стр. 59—61). Константин Иречек, както цитира авторът, пише, че „Горазда (с) най-такававаат „Методий ученик“ (История на българите, Превод от четвърто издание, 1876, 236 стр.).

Съвсем уместно авторът се спира на иметоето на излъгания български епископски и „службосвец“ на български

светия Левкийския епископ Партевий, който в предговора на създаната за светите Седмочисленици пише: „Може би той е оня Горазда, който се е поднавявал в най-западните предели на тогавашна Смедонова България и чийто гроб се там до днес в манастира близо до албанския град Берат“ (София, 1958, стр. 4—5).

Такова авторитетно изказване за св. Горазда има у д-р Николай Милади (Славянските аноности Кирил и Методий, София, 1903, стр. 343), у Д. Цуклев: „За източноритна дейност на св. Горазда (Еразъм) по онези страни свидетелствуват уцелели до днешно време паметници, например един храм и манастир „Св. Горазда“, находящи се в Албания, близо до Берат близу Белград, в който почитат и до днес днешен монотеизъм“ (История на България Църква, София, 1910, стр. 344—345, цитира В. Григоровича, „Очерк пътешествия по европейской Турции“, Киев, 1848). Съставителски исторически източници и между тях един от твърде важните — „Домашният списък, който се намира в Националната библиотека в Париж, написан на гръцки език през XII век (а самото му съставяне е станало през XII век), авторът силно заинтригува читателя с факта, че в този прочут исторически извор със сведения за българските архиепископи Горазда е поставен като трети Български архиепископ („Св. Горазда, славянски просветител“ стр. 31); интересен е и присведения списък, съставен в 1186 година, където Горазда е поставен между Методий и Климент, като български архиепископ (стр. 32).

За да посочи с какъв висок авторитет се е ползвал архиепископ Горазда още приживе, авторът се позовава на писмеността, която правят Писарь Славина и своята историческа творба за манастира през време на патриарх Фотий; тази творба Симонца посветил на Българския архиепископ Горазда, починал вероятно в 896 година (стр. 35).

Към аргументацията, че св. Горазда е развил своята църковно-просветна дейност в най-отдалечената част на югозападна България, авторът сочи на „Крота орошеност Охридското и Преславското озеро“ на прочутия руски учен-пътешественик Виктор Григорович, на които е отбелязан М (манастира) Св. Горазда, Берат („Очерк пътешествия по Европ. Турция, Москва, 1877“ стр. 36).

Свързаните с тази карта обяснения и мнения, които авторът принася, цитираният своеобразно известни учени, повишава възрадието много интереса към тази малка книга.

Дълбоко възбудяващ момент в книгата на отец съвременнопросветен епископски, който прави на стр. 23 и 24, през 1959—60 година от страните у нас. . . в לנו Култура, а след това и като преглед по другите нива, бунулат космографикан научно-документален филм под названието „Песента на Росафа“. . . самостоятелна продукция на филмови труженици от България и Албания. Сниман е в Албания. И в този филм за чест на неговите създатели. . . всичко привлича вниманието, но особено то се задържа върху художествено изработеното сандъче с мощите на светите Седмочисленици, както те отбелязват“ (стр. 42).

Аз, пишещият тези редове, имах честта да се запозная с малкия албански писател у нас Тона Кашор, който, като не ми каза, че в Албания светите Седмочисленици се наричат Шатъ и шъ тъ ръ тъ, ми спомени и за последването, което е направил относно манастира на свети Горазд при Берат и бележитка, която е дал на отец автора на „Св. Горазда“, която намирам за уместно за цитирам: „Манастирът (първата) съществува и мощите се пазят в красиво изработено сандъче. Църквата в Берат е от XIII век или от XIV век и се нарича „Св. Дева Мария“. Мощите се пазят в малка сандъчка. Вътре има чифт железни обувки, в които още стои кръвта на светията. . . На хълма са написани имената на всички светии. Така: Гораздов, Ангелари, Келос, Теодоро, Славос, Кирилос, Методи. . . на иконостаса има една икона със шест светии, между които е Горазда“ (стр. 44).

Изясняването в книгата на отец Калев — снимки на светците от икони, картите, ковчежето със светените мощи на св. Горазда и св. Ангеларий намаляват умората и припят четенето на книгата прието, улекателно, дори затрогващо. Той не пропуска да даде подробни сведения за търже разпростирането култ на светите Седмочисленици в Албания, както и да посочи имената на прочути албански иконописци, като Косталди и Атанас Зографос от Корча (1744—1783), на Георги и Иван Четри от Грабова, които опитно и въздържано са зографисали много храмове с иконостаси на светите Седмочисленици на албанска земя.

Като най-стара фреска с образите на светите Седмочисленици се сочи тази в притвора на манастирската църква „Св. Назар“ на Охридското езеро (от 1706 година). Резултат на е. Назум, Климент, Св. Методий, Ангеларий, Кирил, Горазда, Авторът много се е потрудил да намери и различните иконо-

графския образ на свети Горааз и сочи на много деня и оригинален образ за светата катедрална храм „Св. Троица“ в гр. Пловдив, където светилникът е даден „в цял ръст в стенопис. Без шапка или корона, но в пълно архирейско облачение. Косата и брадата почти черни. В лявата си ръка държи Евангелие... работа на проф. Никола Маринов... 1937“.

С голямо основание авторът сочи на синовете си на прокупути чехски изследовател Шафарик, че Павловиците легенди са излезли изпод перото на св. Горазд, както и по-кърато, по-старо житие за св. Климент Охридски, което е изследвано,

но което Българият архиепископ Теофилакт е използвал на свое време и е допълнил със сведения от други източници пространото си житие за св. Климент.

Голям научен изследователски ентусиазъм на отец свещеником Димитър Калев е похвална проява, а написаният от него систематичен исторически документ „СВ. ГОРАЗД, СЛАВЯНСКИ ПРОСВЕТИТЕЛ“ — високоценен научен труд от обшата наша църковно-просветна, историческо-научна книжовна съкровищница!

Архим. ГОРАЗД

Васил Левски в спомените на съвременниците си

През тази година се навършиха 100 години от трагичната кончина на дякон Игнатий — Васил Левски. По този случай бяха публикувани много материали, в които се отрази животът и революционната дейност на Апостола на българската национална революция.

Между тях особено впечателение прави обемистият труд на Ст. Каракозов под заглавие „Левски в спомените на съвременниците си“. Плод на упорита дългогодишна изследователска работа, книгата представлява сборник от фактически материали, събрани, подредени хронологически и коментирани. Това е първо по рода си обобщително изследване за В. Левски. В него са поместени също интересни материали, от които се вижда какво отношение е имал Апостолът към християнската религия и Българската православна църква.

Като дете Левски много обичал да слуша народните приказки, които баба му разказвала на вечерите си, събрани вечер около печ. С особено увлечение слушал той легендата за „Свещенните камбани“. По повод на тази легенда той е дал висока оценка за свещенния подвиг и изключителното красноречие на свети Йоан Златоуст. Сестрата на Левски, Яна, разказва: „Вехта, бедно наредена стачка, полуосветена от огъня в огнището и от блещукането на жумичното кандило пред иконата на Спасителя. Аз и той бихме обкръжили баба, която се готвеше да ни разкаже за старата камбана. Коленичил и облакнат върху коленете й, Левски чакаше да чуе хубавата приказка...“

„Това било много отдавна... И за да се прославя повече Божието име, един ден християните решили да излезат една грамадна камбана, звънът на която да призове верующите от далечни краища на общи молитви. В определена тържествен ден хората се трупили около грамадния котел, а който светлел разпосветил метал... Там бил и един беден по прохода, но православен човек, казал се Йоан Златоуст.“

Бързо и чисто по детински занитак за: — „Ами защо, бабо така се е наричал той? — Не ме пресничай! — Наричал се Златоуст, защото устните му били изхвърени от чисто злато... И за да засвидетелствува своята гореща любов към Бога, в този тържествен ден същият отрязал устните си с познатите на сестра си и заедно с тях ги хвърлял в скъпия жертичник... Същия ден камбаната била излята и окъчена...“

В това време брат на Левски си бе излял главата към баба и с орловия си поглед я застави да махне. Тя го запитала, защо така я гледа. Той дълбоко въздъхна и отговори: — „Всичко, което ни разправя за тази камбана, е много хубаво... Само едно, бабо — устните на свети Йоан Златоуст не трябва да се режат и хвърлят в котела. Обичните и гвините на младите момичета са били достатъчни за тази камбана... Същият този светец — каза той — е наричан Златоуст не защото устните му са били от злато, а защото в своите слова е бил много сладкодумен. Принаят аз за светец не затуй, че е отрязал устните си за приказната камбана, а защото, че думите му са се придружавали с дела, че цялото си същество е принесва в жертва, за да прославя Христовото учение. Той цял денелчел е представлявал от себе си една свещена камбана, която е говорела на хората за любовта...“

В станта цареше тишина. Погледите на всички бяха обърнати към него. Думите му бяха силни и страшни дори... Аз бях тогава малка и много работи не разбирах. Разбрах това след, когато го нарекоха Левски... Боже мой, и сега, когато си спомня за тази зима нощ, натърлян от жупето на умляден и гордост... Страшна нощ! Каквалото мъжделе... Той малка. Бавно изтвори очите си и сви вежди. В душата му ставаше нещо необикновено. Чувствахте се благодарило влияние на Христовата ръка, която бе сложена тогава върху неговото чело.

Ние всички в гробно мъчяние свещеноедствахме пред изданието на друга някаква народна камбана. Струва ми се, че от тази нощ той тръгна по стълбите на божиите провидения... И стана Апостол на народната свобода. (стр. 13)

За духовника — дякон Игнатий сведения черпим от спомените на В. х. Караванов.

„... Дякон Игнатий“, той се е залячил в Сопотския манастир „Св. Спас“ през 1858 лето, седм декември, в църковната, когато го въвежда да го покалугерят. Васил и вуicho му, архимандрит хаджи Василки, бяха покрити двамата с една черна, доста широка мантия през главите, и като дойдоха до сред църквата, от царските врати на отвори излезе дяко Кирил (калугер от Рилския манастир) и дойде при тях — започна церемонията за калугерство... През 1859 лето пловдивският митрополит Панаий при обиколката си из епархията идва в Карлово и при службата си в църквата „Св. Богородица“ ръководил отец Игнатий за дякон Игнатий и хаджи Василки за архимандрит и така от тогава дякон Игнатий се облачаше със стихир и орар и служеше в църковна като дякон... на връх „Св. Катерина“ го покалугериха...“ (стр. 29)

Елсавета Попович в „Спомена за В. Левски по случай 102 години от рождението му“ пише: „През 1861 година бях 7-годишна ученица в Карловското общинско девическо училище. То се намирало в двора на църквата „Св. Богородица“. ... Кръмо до училището имаше малка вратичка, зад която се биеше тайнственото жилище — старинен калугерски метох. Тайнствен бяха за мене и неговите обитатели: стария духовник х. Василки и племенникът му младия дякон Игнатий... Често пъти изхои от нас тихичко поседвахме дякона в храма, за да го чуем как той чет и пее. Дякон Игнатий имаше хубав глас, шкочуван от баша ми, който е занимавал дякона по църковно пение още преди да бъде той покалугеря...“ (стр. 24)

Карловският жител Г. Гигин пише: „Беше Великден 1864 година. Църквата „Св. Никола“ гъмжеше от народ... Службата — тържествена, великолелна, се извършваше от иеромонаха х. Василки в служение с любовия на карловци дякон Игнатий. (стр. 31)

Будният дякон Игнатий по-късно свали розето, за да бъде всмъхл, където революционната борба го зазе.“

Пренеена за този епизод от живота на Апостола можем да направим с помощта на мемоарната литература.

„Той разбираше своето положение. Но това бе една жертва на оми велики подвиг, за който се приготвяше той. Неспирното любовитство на жалитя за неговите гълъци ще бъде удовлетворена. Вместо да се крие и чака, докато излята за разстригането му престане, той реши: вместо да се излята на правно любовитство на всеки минава и на всяка баба, която бе щела за грешно да нагледа направо разстриганя Дякон, а ще го погледне през някоя лункиатина, реши едновременно да се открие на всички, едновременно да удовлетвори всички...“

Дяконът отиде в църква. (това е възмъглато в оригинала с големи букви).

Този бе най-верният и най-надежден начин за успояване на тылпата. Дяконът избра именно най-верния път.“ (стр. 35)

Наистина най-верният път да се подцъртае и докаже на странничите хора, че свалинето на розето не значи и отхвърляне обета и вярата в бога.

Разстригането и свалинето на розето значило ли е скъпяване и църквата Христова? Биографите и изследвачите на живота на Апостола категорично отговарят с НЕ!

„Според крвниот разказ Левски се поповал во Војничкото во „23 април, Гројдовден 1864 година“ и ја ја паркира на тој ден. Поведението му и гласот му воковорни селаните...“ (стр. 43)

Ц. Захария свидетелствува: „В 1866 година се запознаох со В. Левски. Работехме иконовиство... Отидох во близиното село Конгас на собор. Влегох во црквата и чакаа, докогато пуше. Левски испалваше, но аз не го познаваше оно што за човек е. Но като куд, когао пеше „Спаси Господи“, да казва: „По-беди благочестивим бугарите“, и го проузвучи“ (стр. 44)

Мемоари бележи за Левски дава и Марко Марковски. Вљубувањо за нас е следното: „Беше 6 јунари — Боговаевине... Духовенството потегна от черката „Св. Параскева“ клм р. Осм... за да изврши водосета... На леда на р. Бели Осм беше приготвена за водосета една голма копка (дупка). Там Апостолу на слободата се вљина между черковни хор и с умението си зае прво место в него. Той по-рано бе решил да изпе „Во Йордане...“ в Троицката манастир, но по независни причини, остана в Трои... с което објрна вниманието на всички черковници...“ (стр. 124)

Пон Мишко Кичев си е оставил рјешеност тој от 1144 стр., в којто четем: „... Тази ноц (в Арабаџиџено) имавме собрание и от околните села по неколкумина. Сутринта Левски ни в черката в когао го незнаа, думаа: от гае е този даскал — негоо хубаво лее — не сме ниаз такми певец друг пт в черка...“ (стр. 241)

Вечнаа твоя сведениа се допашаа и от спомените за конгата на Апостола с родољубното бугарско духовство.

Другарат му, В. х. Карванов в писма до народниот комитет „В. Левски“ пише: „Левски дојде у дома, за да се увери за птв кјм „Св. Спас“. Аз го помолах да остане да преношува в Карлово... Той отговори: „Тази вечер се прекара при дякон Богослов и дяко Раџан (птумена) на манастира. Там е спобио...“ (стр. 53)

За основањето на револуционен комитет в Троицката света обител ни дава осветление следниа спомен: „Ето че из птв отквм Троица се залдоах пет бенеши кони, вљеднати от четирма познати в един непознат на х. Макариј човек... Той е В. Левски — апостолу на слободата, — лекничко попушана Димитр на сбеседниа си х. Макариј... Наступи 7 јунари — Иапаоден. Левски заедно с другарите си посетил црквата... Саед обед стана собрание „дверем затвореним“... Левски отвори заседанието с една прочувствена реч... даде нужните совети и наставления... Апостолу поштата отдавна очавалното си желание...“ (стр. 126)

М. Македонски разказва как прв лето на 1872 г. Левски посетива Осоговската манастир.

„Беше през лјетото, јулиен ден... Аз и другарите ми спључени... запрникахме и... се озовааме в манастира... Решивме да влезем в црквата... Црквата вивената нашето љубовиство; когао виднаме втре всички кметове с благоговение навели глави. На стълпалата на олтарските двери стоаха изправени, с епатрахиал на шия, двамата брата свещенослужители отец Амфилохи и отец Ирваня... до тронцете, шо са за поштите, стоаха неподвижно двама непознати човечки... Отпосле разбрахме, че са двамаи кметва аз вярност в постоиство на олашени по-рано кметове в револуционното дело, че с двамата непознати и ненадејни гости на манастира са били апостолите дякон Левски и Т. Пеев.“ (стр. 186)

Добродетелите на христијанската религија го имуосираат

за „драва Бога“ да се бори за ослободението на отечеството. Беше в скромноста си и скромен глас величието тој се издиржаа от земните удоволствия.

Павлаот Хитов го характеризира: „Той беше човек неустрашим, не кушавне ни вино, ни ракия, нито пш пушине.“ (стр. 57)

„На свршване разказа си П. Попов прибавил: „Нека се знае и тога, че тој нито не пиеше, нито пушеше, нито пш жени диреше.“ (стр. 159)

Вечнаа по дух и дело неустрашимост е заловен. На вљпроса кјм е попадна в рјешете на турците отговорит му е: „Тои пт аз отивах от Ловеч за Търново;... Нен вечер вие оставахме там (в Каприското клече). Кјм 10 часа сутринта, когао излязох навън, аз видях пред вратата едни вљоржени с пушка. Попитах го кой е тој, тој ме узлови за рјаката. У мене нинаше два револвера, навадих ги и риних в рјаката човека, којто ме хвана; после започнаа да бјгам, обаче држењит не ме пуша. Пристигнаха другарите ми, удариха ме по главата (и) аз паднах там. Заловиха ме и ме изпатриха в Ловеч, оттам в Търново и оттам тука...“ (стр. 449)

Спомените на арестуваните заедно с Левски доизясняват: „Стгнаха вечер в Селџево (и) спаха в латору пак вљрзани. Заранта тригнаха за Ловеч. Като минаваха през Селџево, Левски показа на Никола инок мошти „лаши“. Беше празничен ден — Василев ден — Левски каза: „Днес е св. Васил, позовни се пов Васил.“ (стр. 321)

Следствието е минало, следното дело е приключено, присјадата е прочетата. На беслоото треба да умисне најчистата морална личност в историјата на нашето ослободително движење пред османското его.

Грозна картина, пред којта настрааха всеки. Првнат се ошита за спаването, по всичко без успех.

Спорс се само кога и къде е направена последната изповед. Пон Тодор, архиепископски наместник, на Софиа, е изљршан таинството изповед.

Пон Тодор разказва на поколената: „Повика ме едно ватне да отида да изповидам Левски при обесаното му. Отидох заедно със запитно на местото, гдето беше да бъде обесен Левски... В. Левски стоеше вљрзан до стълба на бесиваната, слаб, блед, но с поглед смел и остър.

Аз отидох при Левски в открито го изповидах, почнаа да чета отпукната молитва и когао споменах името „раба божия Васил“, Левски ме пресеце и каза:

— Споменават ми в молитвите си, отче... с името ирлојкои Иљавит, — и след малко прибави: — Моля се, отче, не за мене, а за отечество Бугарија.“

Преди да бъде бутнато бурето изпод краката му, тој звана:

— Боже, навани Бугарија!“ (стр. 499)

„В средата на замчвениа ни народ — над хоризонтот... се появи една тјрде бјжскава и светла звезда, когао с пријати си светлина и топлина извиси научмерното бугарско лице и разлаан оно по-силно... а таа звезда — тоа бугарски ослободител, којто беше пратен нам да тури крај на твја тежка мјста и неволи, не беше нито Вискари, нито италијански апостол Машини, нито Вашингтон или Тьер, но едни прост габтајкијски сиц, бивният байрактар на славија ни војвода П. Хитов в 1867 г. — син верен на народа си — Васил Иванов (Левски)“. (стр. 97)

Спомени Гројв П. ГРОЈВ

ЦРКОВЕН И ОБШЕСТВЕН ЖЕТОПИС

У НАС

ТЕЛЕГРАМА

Негово Светејшество
МАКСИМ, Патриарх Бугарски
Калов 7 Тух

Ваше Светејшество,

В деня на Вашиа небесен ангел, ние, служителите при Св. Синод, Ви изираааме със синона общи преданост нашите сјрдечни и молитвени пожеланиа да Ви уседри Вселбигит

Бог с крепко здраве, мудросост и сила за все тјд достойно и плодносно светителствување на древетпресияният Патриаршески Бугарски престол за слава на Божито име, за благодатното осењение през светата Ви патриаршеска десница на трудољубивиа и мирољубивиа наш народ, за разивата на сјкпатна на Родина.

На многаа лета Светејшият Владико!

Главен секретар: архимандрит ДОМЕТНАН]

ПРИЕМИ НА НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО БЪЛГАРСКИЯ ПАТРИАРХ МАКСИМ

На 11 януари 1973 г. Негово Светейшество прие в Св. Синод новоназначения австрийски посланик в София г. д-р Арунд Агснер.

На 30 януари Негово Светейшество прие в патриаршеския дом за сбирание румънския посланик в София г. Николае Блещан, придружен от аташе по пещата г. Константино Попеску. Негово Светейшество пожела на г. Блещан здравие и успех в предстоящото му ново служение.

БЛАГОДАРНОСТ

Негово Светейшество Българският Патриарх МАКСИМ благодарил на всички, които са имали любовността да го поддръжат по случай пещината му ден — прея, Максим Изповедник (21 януари) и на пожелава Божие благословение за здравие, дълготелие, успех в трудовете и много радост и щастие в живота.

БЛАГОДАРНОСТ

Сърдечно благодарил на всички, които на 25 януари — ден на моя небесен ангел — изказа любовността да ме поддръжат и отпразни тогва благопожелания, Всемилостивият Бог, по ходителите на Светлите Тригорий Богослов, да ти осени Свояте богати милости и за ни заради десно благодарно дучие.

† Ловчански митрополит ТРИГОРИЯ

БЛАГОДАРНОСТ

Снежеството и близките на починалия свещеноиконом Ваня Тодоров Димитров — сирорски свещеник при храма „Св. Благовошение“ Асеноград, изразявае своята голяма благодарност на Негово Високопреосвещенство Св. Пловдивския митрополит Варлаам за извършеното опело и надгробното слово, за оказаните отечески съблзлования и утеха за всички ни и незабравни покойник, на Високопреосвещените епархийски митрополити Благовоградски Пимен, Великотърновски Стефан, Старозагорски Панкратий и Видински Филарет, които писмено и телеграфически ни изказаха съблзлованията си, на Негово Високопреосвещено отец протосингел архимандрит Борис, на Техна Високопреосвещен архимандрит Иларион — титулар на Благословен манастир, архимандрит Гавриил, на Негово Високоблагочестие Асеноградски Архиепископски манастир, Старофорния иконом Александър Тонев, на Негово Високоблагочестие Старофорния иконом Димитър Георгиев за многократно му участие в опелото и особено за пропещените топи и утешителни слова за живота и вярата ни всички ни покойник. Благодарим за участието в опелото и на неговите събрати от Асеноград, Плевна, Смолян, Първомай, Хасково и Пазарджик, на църковното настоятелство при храма „Св. Благовошение“, на деканите и медоннистите теросата, които посочава много, утешава и гриже за спасет живота му. Благодарим и на всички приятели и почитатели, които взеха участие в нашата сръб, като присъствуваха на опелото на покойник ни сръгур и баща и го изпратиха до вечното му жилище.

Нека Господ ни въздаде всичко добро и утеха и живота!

Обявление

съкруга презентера Мария сив свещеник Тодор синала презентера Ляляна дъщеря Весла зег Марин

ОБЪВЛЕНИЕ

Църковното настоятелство при храма „Св. Вил. Георги“ в гр. Толбухин обявява, че има вакантна щатна длъжност

На 26 януари Негово Светейшество Българският Патриарх МАКСИМ взе участие в пленарното заседание на Националният комитет за защита на мира, на което бе изразено задоволство от настъпващото развирване и отслабване на напрежението в света и бе извършена програма за бъдещата длъжност на борите за мир. През 1973 г. ме се състои Световният конгрес на мира в Москва, а в нашата страна не се проведо девети национален конгрес на Националният комитет за защита на мира. Подготовката на този форум е най-важната задача на българското движение за мир през настоящата година.

пеец при храма и секретар на Архиепископското наместителство по съвместителство. Основна заплата 100 лева с право на всички добавки. Църковното настоятелство гарантира още сумата 50 (петдесет) лева месечно от възнаграждение и т.р. Службата е свободна и кандидатът може да постъпи веднага на работа. Кандидатът трябва да има завършено или средно богословско образование.

От църковното настоятелство

ОБЪВЛЕНИЕ

Управлението на манастира „Св. Георги“ — гр. Поморие, има връзка с разпоредбите на Синодалното св. Митрополит, уведомява, че разпоредител, който Синодалното съвещание, с ограничен брой лега за летния сезон:

Таксите са:

- а) за лега в стая с две легла по 1 лв.
б) за лега в стая с повече легла по 0.80 лв.

Земни за летувание се приемат до 1 юни, след която дата числителят не ще има възможност да настанва въвежда деловници.

От манастирското управление

СВЕЩЕНИЧЕСКА КОНФЕРЕНЦИЯ В СОФИЯ

Съгласно съвещанията от Св. Синод програма за културно-просветната работа между епархийското съвещание през 1973 година на 5 февруари, г. в салона на Софийския митрополит бе отарта служебна конференция на свещениците от три то духовни окръзи: Софийския, Драгоманския и Готския, ръководена от Драгоманския епископ Йоан, който отиваша конференцията, преобладаващо богословените и бащиците благопожелания за повторна работа на Негово Светейшество, Максим митрополит Софийски и Патриарх Български.

Доказват на теми: „Създаване на независима Българска църква и решаване на българския църковен въпрос“ изнесе Свещ. Ив. Шиванев. Съставен в сбита форма, добре аргументиран исторически и логически обоснова, пропозисе е при същото на автора издължение и шветелт ези, докладът извика одобрението на всички присъствуващи.

От името на всички шветелт епископ Йоан изказа задоволството от добре подготвения доклад.

Бяха разнеговани и лично служебни въпроси, на които епископ Йоан даде материални разяснения.

На края еднодушно и спонтанно бяха гласувани телеграми до Негово Светейшество Българският Патриарх Максим и Председателят на Комитета по въпросите на Българската православна църква във връзка с декларацията на Негово Светейшество по случай прекратяването на военните действия във Виетнам и мирното уреждане виетнамския проблема.

Адрес: София, ул. „Св. София“ № 2, тел. 88-29-83;
Цена 8 стотинки — годишен абонамент 2,50 лв.;
метка 11011 БНБ — Софийски градски клон

Редактор доц. Георги П. Парев

Печатница „9-ти септември“ — София